

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 008531 25 Кж 5
Бањалука, 9.4.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, др Вељка Икановића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Обрена Бужанина чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог Д. К. због кривичног дјела – Омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске и кривичног дјела - Обљуба са дјететом млађим од петнаест година из члана 172. став 3. у вези са ставом 1. истог законика, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Добоју и жалби браниоца оптуженог - адвоката Славена Томаша из Зенице, изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 008531 25 К 2 од 22.8.2025. године, у сједници одржаној дана 9.4.2026. године донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване, жалба окружног јавног тужиоца у Добоју и жалба браниоца оптуженог Д. К., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 008531 25 К 2 од 22.8.2025. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 008531 25 К 2 од 22.8.2025. године оптужени Д. К. је оглашен кривим да је учинио кривично дјело - Омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, 15/21, 89/21 и 73/23, у даљем тексту: КЗ РС) и кривично дјело - Обљуба са дјететом млађим од петнаест година из члана 172. став 3. у вези са ставом 1. истог законика, при чему му је за кривично дјело - Омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од једне године, а за кривично дјело - Обљуба са дјететом млађим од петнаест година из члана 172. став 3. у вези са ставом 1. истог законика казна затвора у трајању од осам година, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам година и осам мјесеци, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору почев од дана 17.10.2024. године од 14.51 часова па надаље. Истом пресудом су оштећене МЛДБ 1. и МЛДБ 2. са имовинскоправним захтјевом упућене на парницу, а оптужени је ослобођен обавезе да надокнади трошкове кривичног поступка, који падају на терет буџетских средстава.

Против те пресуде, жалбе су благовремено изјавили, окружни јавни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог - адвокат Славен Томаш из Зенице.

Окружни јавни тужилац у Добоју (у даљем тексту: Тужилац) пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, с приједлогом да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању.

Бранилац оптуженог пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, те одлуке о кривичним санкцијама, одузимању имовинске користи, трошковима кривичног поступка, имовинскоправном захтјеву и одлуке о објављивању пресуде путем средстава јавног информисања, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи у корист оптуженог или да се пресуда укине и одреди одржавање главног претреса пред Врховним судом Републике Српске или пак да се предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Размотривши списе предмета, побијану пресуду и жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Супротно приговорима жалбе браниоца оптуженог, овај суд налази да у поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка на које се у жалби позива, које се односе на то да је у погледу кривичног дјела – Обљуба са дјететом млађим од петнаест година из члана 172. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС изведен незаконит доказ – Налаз вјештачења ДНК анализе сачињен у ЈУ „Заводу за судску медицину Републике Српске“ Бањалука под бројем 12988/2024 од 18.11.2024. године, с обзиром да је урађен на основу доказа – биолошког материјала који су од оштећене МЛДБ 2. узети супротно одредбама ЗКП РС, будући да је крв за ДНК анализу узета приликом токсиколошког вјештачења, која крв за изоловање ДНК профила није узета на основу писмене наредбе суда или Тужиоца, већ по усменом одобрењу Тужиоца, који узорак крви је компариран са другим биолошким материјалом те оштећене и оптуженог, а које поступање бранилац оптуженог сматра неправилним те је мишљења да је такав налаз и мишљење као незаконит доказ требало издвојити из списка, у смислу члана 10. ЗКП РС.

Ти приговори жалбе браниоца оптуженог су без основа, из разлога што је у побијаној пресуди дато ваљано образложење да је суд дјелимично прихватио наведени приговор браниоца оптуженог тиме што није прихватио дио вјештачења који се односи на утврђивање ДНК профила МЛДБ 2. из крви намијењене токсиколошкој анализи, будући да се радило о вјештачењу без наредбе Тужиоца, али како је преостали дио вјештачења у потпуности одвојен од тог дијела вјештачења, за који преостали дио је и постојала ваљана наредба (надлежног Тужиоца) за вјештачење, суд је и искључио само дио тог вјештачења који се односи на утврђивање ДНК профила наведене малолетне оштећене из крви намијењене токсиколошкој анализи, док није искључио утврђивање ДНК профила те малолетне оштећене из њеног вагиналног бриса, као и ДНК профила из њеног фетуса и ДНК профила из крви оптуженог, а и каснијих компарација, поготово што се и вјештак биолог Бранка Самарџић која је извршила вјештачење, изјаснила да се резултати ДНК профила из вагиналног бриса, у односи на ДНК профил из крви, добијају по сасвим различитим процедурама, тако да никако и није могло доћи до евентуалног мијешања или контаминације узорака. Како се налаз и мишљење тог вјештачења у свему и ослања на наредбе Тужиоца под бројем Т15 0 КТД 0039974 24 од 15.10.2024. године и од 22.10.2024. године, те како се анализа ДНК профила из крви те оштећене, а урађена

без наредбе Тужиоца и може одвојити од осталог дијела налаза, без било каквог утицаја на преостали дио налаза, па да ни спорна анализа на било који начин не утиче на крајњи резултат, поготово што се и вјештак изјаснила да и без те анализе нема никакве сумње ко је отац плода те малољетне оштећене, чиме је ДНК анализом вагиналног бриса те оштећене а и њеног плода, као и крви оптуженог, неспорно и потврђено очинство оптуженог, са вјероватноћом од 99,999999%, то се поменути приговор браниоца оптуженог указује потпуно без основа, како је то и образложено у побијаној пресуди, које образложење у потпуности прихвата и овај суд и на које и упућује одбрану оптуженог.

Имајући у виду наведено, као и исказ поменуте оштећене а и исказ њене сестре, такође оштећене МЛДБ 1., које су и потврдиле да је оптужени у више наврата, у периоду од 16.9.2024. године па све до 8.10.2024. године извршио обљубу над оштећеном МЛДБ 2., код које је и наступила трудноћа, што је и утврђено приликом гинеколошког прегледа те оштећене извршеног дана 10.10.2024. године у ЈЗУ „Болница Свети апостол Лука“ у Добоју, након чега је и прекинута трудноћа те оштећене, а што је у основи потврђено и исказом свједока, М. К. и С. К., родитеља поменутих малољетних оштећених, па како ни оптужени не оспорава да је извршио обљубу над оштећеном МЛДБ 2., у вријеме када је она имала 14 година, док је он имао 25 година, што му је неспорно и било познато, то је у побијаној пресуди правилно и потпуно утврђено чињенично стање у погледу кривичног дјела – Обљуба са дјететом млађим од петнаест година из члана 172. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које дјело је оптужени и оглашен кривим, сходно чему се у том дијелу и приговори жалбе браниоца оптуженог који се односе на то да је у погледу тог кривичног дјела чињенично стање погрешно или непотпуно утврђено, указују потпуно без основа.

Такође се исти приговор жалбе браниоца оптуженог у односу на правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и у погледу кривичног дјела – Омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС указује без основа, јер је неспорно утврђено да је оптужени, у јулу мјесецу 2024. године у мјесту С. на подручју Града Д., на базену гдје се купао са својим друштвом, управо наговарао оштећену МЛДБ 1. (која је 2011. годиште) да конзумира опојну дрогу „амфетамин спид“, говорећи јој „Ајде, ајде узми“, тако што јој је и дао ту дрогу развучену у црту на телефону, а што је она и конзумирала удишући дрогу кроз нос, како је то и наведено у побијаној пресуди, што ни оптужени не оспорава, а о чему су у образложењу побијане пресуде и дати ваљани разлози, које прихвата и овај суд и на које и упућује одбрану оптуженог, слиједом чега се и приговори жалбе браниоца оптуженог у том смислу указују без основа.

Како се у радњама оптуженог и стичу сва битна обиљежја наведених кривичних дјела, за које је и оглашен кривим, то је побијаном пресудом правилно оптуженом и утврђена, за кривично дјело - Обљуба са дјететом млађим од петнаест година из члана 172. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС казна затвора у трајању од осам година, као најмања казна која се по закону може изрећи за то кривично дјело, за које је и искључена могућност ублажавања казне, док му је за кривично дјело - Омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС правилно, ублажавањем законом запријећене казне (од двије до дванаест година), утврђена казна затвора у трајању од једне године, цијенивши да се на његовој страни стичу особито олакшавајуће околности, које је суд у побијаној пресуди на одговарајући начин утврдио и цијенио, о чему је и дао ваљане разлоге, које прихвата и овај суд и на које упућује, како одбрану

оптуженог а тако и Тужиоца, сходно чему је примјеном одредаба о стицају кривичних дјела оптужени правилно и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам година и осам мјесеци.

Стога је без утицаја приговор жалбе Тужиоца да је суд у побијаној пресуди прецијенио олакшавајуће околности на страни оптуженог, то јест да се ради о емотивно топлом лицу које је показало емоцију и емпатију, а да се налази у процесу туговања за погинулим братом, те да је у ноћи када је нестала оштећена МЛДБ 1. њу и тражио, заједно са њеном породицом, па да је он и млађе животне доби, те да је током главног претреса и показао искрено кајање због учињеног, а да његов ранији живот и не указује да је осуђиван због истих кривичних дјела, а насупрот чему му је као отежавајућа околност цијењено да је са оштећеном МЛДБ 2. одржавао више полних односа током једног мјесеца док у погледу кривичног дјела - Омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС суд и није нашао отежавајуће околности, а са чим у вези се и не може оцијенити као оправдан приговор жалбе Тужиоца да је оптужени у погледу тог кривичног дјела допринио учвршћивању воље код оштећене МЛДБ 1. за конзумирањем опојне дроге, јер за то и нема доказа.

Са изреченом јединственом казном затвора у трајању од осам година и осам мјесеци, ће се и по мишљењу овог суда постићи сврха кажњавања, како са аспекта генералне а тако и специјалне превенције, имајући у виду друштвену осуду за учињена кривична дјела а и развијање и јачање одговорности и свијести код грађана о опасности и штетности таквих кривичних дјела и оправданости кажњавања, као и неопходности поштовања закона.

Сходно наведеном се и жалба Тужиоца у погледу одлуке о кривичној санкцији а такође и жалба браниоца оптуженог у односу на кривичну санкцију, указују без основа.

Како побијаном пресудом и није одузета имовинска корист од оптуженог, нити је оптужени обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, а код чињенице да су оштећене МЛДБ 1. и МЛДБ 2. са имовинскоправним захтјевом и упућене на парницу, а такође да побијаном пресуду није донесена ни одлука о објављивању пресуде путем средстава јавног информисања, ти жалбени разлози истакнути у жалби браниоца оптуженог се указују беспредметним.

С обзиром на изнесено, жалбу Тужиоца а и жалбу браниоца оптуженог је, на основу члана 327. ЗКП РС ваљало одбити и побијану пресуду потврдити, како је и одлучено изреком ове пресуде.

Записничар

Мира Мачкић

Предсједник вијећа

Др Вељко Икановић